

taling for sit Arbejde og for sin Risiko (*Hans Nielsen*: Hør! Hør!). Det er ikke noget nyt, det ærede Medlem synes, at det var saadan en mærkelig Udtalelse, jeg kom med, men det er en Udtalelse, jeg har fremsat mange Gange før. Erhvervslivet har ikke Krav paa andet, og det fordrer heller ikke andet, og derfor kan Erhvervslivet godt være bekendt og tjent med, at dets Forhold bliver kendt. Men det behøver ikke at foregaa paa den Maade, at man laver en Lovgivning, som i Virkeligheden slet ikke er til at overholde, en Lovgivning, som er ganske uanvendelig i det praktiske Liv, samtidig med at den paabyrder Erhvervslivet en hel Masse Ulejlighed og derved en hel Del Udgifter.

Den højtærede Statsminister siger, at Lovforslaget gaar kun ud paa at forbyde Vareaager, og at vi fra konservativ Side vil holde Haanden over Vareaager. Det er ganske urigtigt. Hvis der kan laves et Lovforslag, som bestemt kan ramme Vareaager uden at ramme det, der er rimeligt og naturligt, vil vi fra vor Side gerne være med til at gennemføre en saadan Lovgivning. Den højtærede Erhvervsminister udtalte, at naar den norske Handelsstand gennem Det norske Handelsstandsforbund var særdeles ivrig efter at gennemføre en saadan Lovgivning, maatte vi ogsaa kunne gaa med til den. Det er en ganske misvisende Udtalelse. Det norske Handelsstandsforbund er ikke ivrigt efter at gennemføre en saadan Lov, den norske Handelsstand tror lige saa lidt paa Nyttens deraf, som vi i Danmark tror paa den; men i Norge har man en saadan Lovgivning, en omfattende og meget generende Lovgivning, og en Lovgivning, der ikke har bragt Forbrugerne nogen som helst Fordel. Og derfor har Det norske Handelsstandsforbund stillet sig paa det Standpunkt, da det ikke kan faa afskaffet denne Lovgivning, dog at faa den ændret saaledes, at den virker saa lidt generende paa Erhvervslivet som muligt, og ud fra den Betragtning har det da stillet det Forslag, som den højtærede Erhvervsminister omtalte. Der er imidlertid tydelige Udtalelser fra Det norske Handelsstandsforbund, der gaar ud paa, at det aldeles ikke tror paa, at der opnaas noget gavnligt ved en saadan Lovgivning.

Saa vel den højtærede Erhvervsminister som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen opholdt sig ved, at jeg havde sagt, at det var taabeligt gennem Lovgivning at ville forbyde Konjunkturavance. Den højtærede Statsminister udtalte, at maaske efter Købmandsmoral, men ikke efter almindelig Moral er det taabeligt. Jeg vil gerne over-

for den højtærede Erhvervsminister sige, at Købmandsmoral er ikke en Moral, der er ringere end den almindelige Moral. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtalte: saa vil altsaa Handelsstanden ikke gaa med til at forbyde Konjunkturavance. Det er ikke, fordi Handelsstanden ikke vil, det er, fordi Erhvervslivet ikke kan gaa med til at forbyde Konjunkturavance, for saa vil alt privat Erhvervsliv med det samme være umuliggjort, Muligheden for at drive Erhvervsvirksomhed i hvert Fald i en stor Del Foretagender, som maa producere og omsætte Varer, der er underkastet stærkt skiftende Priser, vil være borte. Paa disse Omraader vilde selvstændig Virksomhed ikke mere kunne drives i Danmark.

Det er forbavsende at høre de Udtalelser, der fremsættes om dette af den højtærede Erhvervsminister og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der jo i saa lang Tid har beskæftiget sig med Erhvervsforhold, idet hverken den højtærede Erhvervsminister eller det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen synes at forstaa, hvad Konjunkturavance er. De Forklaringer, som det ærede Medlem fremsatte om Konjunkturavancer, var i hvert Fald ganske misvisende, de pegede slet ikke paa det, de virkelig skulde pege paa. Det var overhovedet slet ikke Konjunkturavancer, man omtalte. Der blev omtalt, at der var dannet Ringe i Aarhus eller Aalborg for at skrue Priserne op; men det kan ikke bruges som Bevis for, at man skal forbyde Konjunkturavance, det er ikke noget, der har noget som helst med Konjunkturavancer at gøre.

Jeg bad under Forhandlingen forleden den højtærede Erhvervsminister om at spørge Direktøren for Arbejdernes Brændselsforretning, om han troede, det var muligt at drive denne Forretning, i det hele taget drive Kulforretning her i Landet, under de Vilkaar, at naar Priserne faldt, skulde Virksomhederne tage Tabet, men naar Priserne steg, maatte Priserne ikke forhøjes. Jeg henviste til Mølleindustrien, henviste til, at vi havde haft en Nedgang i Kornpriserne fra ca. 40 Kr. til 14—15 Kr., at den havde bragt de Virksomheder, der beskæftiger sig med Produktion og Omsætning af disse Varer, uhyre store Tab, og jeg spurgte den højtærede Erhvervsminister, om han den troede, det vilde være muligt at drive den Slags Virksomhed, hvis de paagældende ikke, naar Forholdene ændrer sig, og Priserne gaar op, maatte søge at indvinde det Tab, de havde lidt. Det er kun to Eksempler; der